

Od autorky bestsellerov:
Talianско, láska (a)more
a Talianске tajomstvo lásky

LEA WINTEROVÁ VIANOČNÁ SVADBA V ŠKÓTSKU

Pravidlo č. 1:
Nikdy sa nezamiluj.
Pravidlo č. 2:

A už vôbec nie do Škóta, ktorého
rodinu si obľúbiš skôr, než
povieš haggis.

cappuccino

VIANOČNÁ SVADBA V ŠKÓTSKU

Text © Lea Winterová, 2026

Jacket illustration © Alina Koroleva

Vydalo vydavateľstvo Verbarium s. r. o., pod značkou Cappuccino,
Bratislava, 2026

www.verbarium.sk

Zodpovedná redaktorka: Ildikó Jančo Mészáros

Jazyková redaktorka: Anita Ráczová

Grafická úprava: Chiara Helységová

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín

ISBN: 978-80-8219-210-3

LEA WINTEROVÁ

**VIANOČNÁ
SVADBA
V ŠKÓTSKU**

cappuccino

*„Byť z celého srdca milovaný dodáva silu.
Milovať niekoho dodáva odvahu.“*

Lao Tzu

Prológ

Viedeň

„Diana, dnes už konečne musíš prijať moje pozvanie,“ presviedča ma Fiona do telefónu. „Potrebujem sa ti nejako odvdáčiť za to, že si mi pomohla s bakalárskou prácou.“

Fiona je o rok staršia, študuje informatiku a rozhodla sa ako projekt vytvoriť databázu diel pre galériu. Pomáham jej s umeleckou stránkou. Prekvapivo dobre sme si sadli a teraz spolu občas zájdeme na kávu.

„To nestojí za reč,“ uistím ju. Odsuniem notebook, v ktorom práve vyplňam žiadosť o štipendium na budúci rok, kedy budem aj ja už skladať bakalárske štátnice.

„Zajtra prileť zo Škótska frajer so starším bratom,“ nalieha. „Presne tým, ktorý tu bol už cez Vianoce, no dala si mu košom.“

„Pretože som mala zápal pľúc,“ pokrútim hlavou nad jej nekonečnou snahou dať ma dohromady s chala-

nom z opačného konca Európy, o ktorom tvrdí, že by sa ku mne dokonale hodil.

„Ale teraz si zdravá ako ryba!“ vyhlási nekompromisne.

A *zadaná*, doplním v duchu. Cítim, ako sa už len pri myšlienke na Michaela usmievam. No nemôžem zatiaľ Fione nič prezradiť, je to obrovské tajomstvo.

„Okrem toho,“ pokračuje, „po štátniciach sa vraciam domov.“

„Fi,“ preruším ju jemne. „Je mi to ľúto, ale naozaj mám iné plány.“

„V poriadku,“ rezignuje. „Ale ja sa len tak nevzdám. Týmto ťa oficiálne pozývam na návštevu k nám do Edinburghu, stačí si vybrať dátum.“

„Perfektné, určite to jedného dňa rada využijem,“ poďakujem sa jej. „Vždy som túžila vidieť Škótsku vypočín.“

Posledný raz sa so mnou srdečne rozlúči. Sľúbime si, že zostaneme v kontakte a zloží. Vrátim sa k vyplňaniu žiadosti, no každú chvíľu kontrolujem telefón, či mi náhodou nenapísal Michael.

Kapitola 1.

Slovensko

O tri roky neskôr

„Dobrá deň,“ usmejem sa na skupinku zahraničných turistov, ktorá netrpezlivo podupkáva pod Michalskou bránou. Rýchlo po nej prebehnem pohľadom a zhodnotím, aký typ prehliadky zvolím. Je tu mladý zamilovaný pár, mama s približne sedemročnou dcérkou, dve dievčatá, ktoré vyzerajú ako vysokoškolačky, rodičia so znudeným tínedžerom a vysoký tmavovlasý chlap okolo tridsiatky. Slnko poriadne pripeká a všetci sa ovievajú informačnými letáčikmi, ktoré som im rozdala. Rozhodnem sa pre vtipnú verziu, aby som ich po obede trochu prebrala.

„Vitajte v Bratislave! Volám sa Diana,“ predstavím sa po anglicky a ukážem na preukaz zavesený okolo krku. „Všetkým vám gratulujem k povýšeniu. Na najbližšiu hodinu sa z vás stanú Vaše Výsosti a vyskúšate si, aké to je kráčať po Kráľovskej ceste,“ ukážem na mosadzné korunky vsadené medzi mačacie hlavy, ktoré sa v poludňajších lúčoch lesknú ako zlato. „Te-

raz vystrieme plecيا, nahodíme blahosklonné úsmevy a natrénujeme si mávanie davom.“

Zdvihnem ruku a elegantne ňou pokývem. Tínedžer prevráti oči a dievčatá sa zachichocú. Nevzdávam to, pretože viem, že zakaždým ich dokážem presvedčiť.

„Vyskúšajme si to spolu,“ nabádam ich. Milujem prácu turistickej sprievodkyne a snažím sa, aby si to návštevníci poriadne užili. Uškrniem sa na dievčatko, ktoré sa dá nahovoriť ako prvé a váhavo zamáva. „Predstavte si, ako úžasne budete vyzeráť na instagramových fotkách,“ žmurknem na vysokoškoláčky.

O chvíľku už všetci celkom obstojne napodobňujú kráľovské gesto a ostošesť cvakajú selfíčka.

„Snažíte sa pozdraviť poddaných, nie odháňať muchy,“ prihovorím sa tmavovlasému chlapíkovi a ešte raz mu to predvediem. Dokážem celkom dobre odhadnúť ľudí, takže som si celkom istá, že ho moje doberanie neurazí. V tmavých očiach mu iskrí a vyzerá, že má zmysel pre humor.

Nadvihne kútiky úst a pokrčí ramenami. Skúsi to ešte raz, no stále to viac pripomína skandovanie na rockovom koncerte než vznešený pohyb šľachtica.

„To nič, veď nemôže byť každý panovník,“ vzdám to.

„Vďakabohu,“ uškrnie sa. „Aspoň sa nemusím oženiť so sesternicou, aby som zachoval rodovú líniu,“ odpovie mi. Rozpráva po anglicky so zvláštnym prízvukom, ktorý nedokážem zaradiť. Jeho poznámka ma však prekvapí a vybuchnem do smiechu.

„A tiež si v tejto horúčave nemusíte obliekať pančuchy a pelerínu,“ pripomeniem mu.

Tvári sa, akoby sa zamyslel. „To je celkom škoda, v pančuchách by vynikli moje štíhle členky,“ zhodno-

tí s absolútne vážnou tvárou, len ohníčky v tmavých očiach prezrádzajú, že žartuje.

„Ešteže poznáte svoje silné stránky,“ pochválím ho.

Je najvyšší čas, aby sme sa pohli. Kým kráčame dolu Ventúrskou ulicou, podchvíľou kývame na okoloidúcich, ktorí si nás obzerajú, akoby sme naozaj boli veličenstvá a široko sa na nás usmievajú.

„V tomto paláci koncertoval Mozart už ako šesťročný,“ zastanem pri pamätnej tabuli upevnenej na stene. „Keby bol existoval za jeho čias internet, rozhodne by sa z neho stal úspešný influencer s virálnymi videami.“

Táto poznámka zaujme tínedžera, ktorý už zase začínal vyzeráť znudene. O Mozartovi zrejme nemá potuchy, no táto zmienka ho vytrhne z letargie.

Posunieme sa ďalej. Všimnem si, že vtipný chlapík vycedil z fľašky poslednú kvapku vody a nenápadne sa obzerá, kde by si ju mohol naplniť. Celkom mu rozumiem, pretože ja som si svoju zabudla doma a jazyk sa mi lepí na podnebie.

„Pokoje si zbehnite kúpiť niečo na pitie,“ ukážem na niekoľko kaviarní, ktoré míňame. „Počkáme na vás.“

„To by bolo skvelé,“ vydýchne si. „Obávam sa totiž, že ani imaginárny šľachtický titul by ma neochránil pred úpalom a dehydratáciou.“

Pobavene odfrknem, jeho suchý humor sa mi veľmi páči.

Kým vykladám turistom o tom, ako počas koronavírusu tieklo z fontán víno namiesto vody, zbehne do najbližšieho bistra. Dokončím výklad a naznačím skupinke, aby nasledovala zlaté korunky. O minútu je už chlapík naspäť aj s dvoma orosenými fľašami ľado-

vej minerálky. Kým sa ostatní fotia, pristúpi ku mne a jednu z nich mi podá. Celkom ma vyvedie z miery. Zákazníci sa mi občas snažia nechať nejaké sprepitné, čo vždy odmietnem, no ešte nikto mi nekúpil nápoj, keď som ho tak neskutočne potrebovala.

„To je od vás veľmi milé,“ poďakujem prekvapene.

Iba prikývne, venuje mi úsmev a zamieša sa späť do skupinky. Po zvyšok prehliadky zvedavo počúva, občas si cvakne nejakú pamiatku a už mi nevenuje pozornosť.

„Ďakujem, že ste boli takí úžasní,“ rozlúčim sa, keď si obzrieme Dóm svätého Martina, ktorý je našou poslednou zastávkou. „Týmto vyhlasujem váš kráľovský výcvik za úspešne ukončený,“ zvolám teatrálne.

Ozve sa nadšený potlesk a každý zo skupinky sa pred odchodom zastaví, aby ocenil zábavné komentáre alebo sa spýtal, kde sa tu dá dobre najesť a čo typické slovenské by som im odporúčala.

Kým sa rozprávam s dvoma dievčatami, ktoré naozaj chodia na vysokú školu a prišli sem na výlet z Nemecka, zachytím pohľad toho vysokého chlapíka. Práve s niekým telefonuje, no uprene sa díva na mňa. Mávne mi na rozlúčku ponad hlavy ostatných turistov, posledný raz sa usmeje. Potom sa zvrtné na päte a stratí sa v dave.

V dlani stisnem fľašku, ktorá sa už stihla zohriať, a s pocitom nevysvetliteľného sklamaní sa vrátim ku konverzácii o makových bratislavských rožkoch.

Kapitola 2.

Zvyšok popoludnia sa nezastavím, pretože je vrchol sezóny a čaká ma ešte niekoľko prehliadok. Na tie sa však prihlásili staršie manželské páry a nadšení dôchodcovia, takže už nenacvičujeme kráľovské pozdravy, zato im vykladám rôzne legendy a historické zaujímavosti. Vyzerajú nadmieru spokojne.

Keď sa vraciam domov, skontrolujem webovú stránku agentúry, pre ktorú pracujem. Pri mojom mene pribudlo hneď niekoľko pozitívnych recenzií. Napriek únave ma to nabije energiou a napíšem Tomášovi, či nemá chuť zájsť večer na drink alebo do letného kina.

Chvíľku sledujem displej, no keď sa ani do niekoľkých minút neozve, odložím mobil do kabelky. Vystúpim o zastávku skôr ako zvyčajne a zamierim k supermarketu. Bývam s mladšou sestrou a máme dôkladne rozdelené všetky povinnosti. Tento týž-

deň som na rade s nákupmi. Keď vstupujem do klimatizovanej prevádzky, v diaľke sa ozve tlmené hrmenie.

„Konečne prichádza sľubovaná búrka,“ pomyslím si. Už je načas. Tráva na sídlisku je suchá a zažltnutá, z rozpáleného asfaltu stúpa horúčava.

Hodím do košíka mrazené kuracie nugety, hranolčeky, slané kekry a biely chlieb. Eliška jedáva iba potraviny, ktoré majú neutrálnu farbu. Zastanem pri regáli s kávovinami a bezradne blúdím zrakom po rôznych značkách. Práve tá, ktorú pije sestra, tu nie je. Vzdychnem si, pretože nemám chuť hľadať iný obchod, kde by ju mali. A nepripadá do úvahy, aby som sa domov vrátila bez nej.

Zastavím okoloidúcu predavačku, ktorá sa aj bez môjho otravovania tvári dosť mrzuto.

„Prosím vás, nenašli by sa v sklade ešte nejaké balenia?“ ukážem na prázdne miesta na policičke.

„Dnes prišiel tovar, nestihli sme ho vyložiť,“ odvetí mi. Tým je to pre ňu vybavené a pohne sa ďalej.

„Boli by ste taká láskavá a priniesli mi jeden balíček?“ prosíkam.

Takmer vidím, ako potláča chuť prevrátiť oči. Veľavýznamne prebehne pohľadom po regáli, v ktorom sú kávy od výmyslu sveta.

„Je to naozaj veľmi dôležité,“ žobroním.

Asi je na mne vidno, že len tak neodídem. Zhlboka si vzdychne.

„Idem sa pozrieť,“ zašomre. V duchu si určite nadáva, že mi o dodávke tovaru vôbec povedala.

„Ďakujem,“ dodám úprimne.

Milujem svoju sestru, no niektoré veci sú pri nej občas dosť náročné.

O chvíľku sa zo skladu vynorí predavačka a namosúrene mi podá balíček.

„Zachránili ste mi zajtrajšie ráno, ste hrdinka,“ pošlem jej vzdušný bozk.

Keď vyjdem zo supermarketu, silný vietor ma takmer zhodí z nôh. Okamžite mi vmetie uvoľnené pramene do tváre. Na oblohe sa kopia tmavé mračná, radšej pridám do kroku. Čoskoro vbehnem do vchodu osemposchodovej bytovky, kde bývam a víchrica za mnou zaplesne dvere. V zrkadle pripevnenom na stene výfahu zbadám svoj odraz. Vyzerám, akoby som týždeň blúdila po púšti. Napriek opaľovaciemu krému mám spálené plecia a popraskané pery. Z vlasov, ktoré sú v zime medenej farby, vytiahlo slnko farbu, takže vyzerajú takmer blond.

„Ahoj,“ odomknem a zakričím do tichého bytu.

Nikto mi neodpovedá, no neznepokojuje ma to. Eliška väčšinou nosí slúchadlá na tlmenie zvukov. Nájdem ju v kuchyni, práve plní plastovú krhličku vodou. Ako každý večer, chystá sa polievať kvety na medziposchodí. To je jediná domáca práca, o ktorú sa nedelíme, pretože ju baví. Poklopem jej po ramene, aby si zložila slúchadlá. Potom potiahnem nosom, pretože mi doň vrazí prenikavý zápach.

„Ach, zabudla som vyniesť smeti,“ plesnem sa po čele. Elišky sa ani nepýtam, prečo to nespravila ona, hoci si tiež musela všimnúť ten smrad. Ak je rad na mne, nedotkne sa ich. Nie kvôli lenivosti, ale preto, že zmena režimu ju vždy vyvedie z miery.

Položím nákup na linku, schmatnem kôš a bežím ku kontajnerom skôr, než sa spustí dážď. Ibaže len čo vystúpim z výfahu na štvrtom poschodí, zbadám Elišku sedieť na schodisku.

„Prieval mi zabuchol dvere,“ pošťazuje sa, sotva ma zazrie. „Nechala som otvorený balkón, aby sa vyvetralo. Môžeš odomknúť?“

V tej chvíli viem, že ma čaká príšerný večer.

„Eli, to asi nepôjde,“ hlesnem.

„Prečo?“ zamračí sa. Má rovnaké zelené oči a ryšavé vlasy ako ja, len tie jej sú tmavšie, pretože netrávi toľko času na slnku.

„Keď som vybehla so smetami, zabudla som si vziať kľúče. Uvedomila som si to až dolu, pretože som si musela pod dvere zakliesniť rohožku, aby som sa dostala naspäť do vchodu,“ vysvetlím jej.

„Ty si predsa vždy berieš kľúče,“ namieta Eli nechápavo.

„Viem, ale dnes som mala náročný deň a z tej horúčavy mi to asi poriadne nemyslí. Jednoducho som ich nechala doma v kabelke.“ Snažím sa rozprávať čo najpokojnejšie, aby som ju nerozrušila.

Bezradne sa otočí a cez plece mrkne na dvere od bytu.

„Čo teraz?“ opýta sa. Automaticky čaká, že všetko vyriešim.

Horúčkovo uvažujem. Ani jedna z nás nemá pri sebe telefón. Nezostáva mi nič iné, len zazvoniť u susedov a požiadať ich, či si môžem zatelefonovať. Ale kam? Nemám ani len kontakt na kľúčovú pohotovosť. Takže musím niekoho poprosiť, aby nám vygúglil číslo.

„Počkaj tu,“ prikážem Eliške.

Na našom poschodí sú ešte tri byty. Postískam všetky zvončeky. Zľava sa ozve hlasný brechot, no nikto neotvára. Eli najprv len nervózne pumpuje nohou. Keď štekot zosilnie, priloží si dlane na uši a začne si nezrozumiteľne mrmlať pod nos.

Ozve sa hrmenie, tentoraz omnoho bližšie. Cez sklenú tabuľu na medziposchodí vidím, ako oblohu pretne blesk.

„Potrebujem slúchadlá,“ opakuje Eli dokola. „Potrebujem slúchadlá.“

Nenávidí búrky. Hlasné zvuky ju desia. Automaticky natiahnem ruku, aby som ju pošúchala po chrbte, no hneď sa zháčim. Keď má dobrý deň, toleruje dotyky. Ale ak je rozrušená, iba čo by som ju ešte viac rozčúlila.

Odrazu zašramoce retiazka na susedných dverách. Na prahu sa zjaví bielovlasá pani Rehušová v ošúchaných papučiach a žmúri na mňa cez hrubé okuliare.

„Vďakabohu,“ zajasám. „Prosím vás, mohla by som si požičať váš mobil? Vymkli sme sa,“ ukážem na zabuchnuté dvere.

Susedka mrkne na Eli kývajúcu sa dopredu a dozadu.

„Samozrejme,“ súhlasí okamžite. Zmizne v chodbe a o chvíľku sa znovu objaví. Zhlboka sa nadýchnem, keď mi podá staromódny tlačidlový telefón.

„Ďakujem,“ poviem a premýšľam, čo teraz. Rátala som s tým, že si vygúglím číslo na kľúčovú pohotovosť, ale s týmto sotva. Nemám ani len komu zavolať, Eliška je moja jediná rodina. Napokon vytočím Tomáša. Nezdvihne mi to ani na tretí raz.

Hrom zaduní tak silno, až sa zatrasie sklená tabuľa. Eliška vykrikuje. Potrebujem túto situáciu čo najrýchlejšie vyriešiť.

„Pani Rehušová, pustili by ste ma na váš balkón?“

Starenka vyvalí oči. „Teraz? A načo?“

„Dostala som nápad.“ Radšej jej dopredu nepoviem aký.

Váhavo ustúpi, aby som mohla vojsť.

„Tadiaľto,“ ukáže mi.

Prebehnem cez obývačku a vyletím na balkón, ktorý priamo susedí s tým naším. Všetko, čo musím urobiť, je vyškriabať sa na zábradlie a preliezť cez tridsaťcentimetrovú medzeru. Čo na tom, že podo mnou sú štyri poschodia? Radšej sa nedívam dolu.

„To nemyslíte vážne?!“ zhrozí sa starenka.

„Smrteľne,“ uistím ju.

Zbledne a zalomí rukami.

„Počkajte,“ zastaví ma, keď vidí, že som skalopevne rozhodnutá zahrať sa na cirkusantku. Podá mi nízku taburetku, aby som na ňu mohla vystúpiť. Prehodím nohu cez zábradlie, srdce mi bije až v krku. V tejto výške je vietor ešte silnejší. Stačí, aby som sa na chvíľu pustila a zletím dolu ako zrelá hruška.

Jednou rukou sa držím susedkinho zábradlia, druhú natiahnem cez medzeru k tomu nášmu. Úprimne sa modlím, aby ma nikto nenatáčal spoza niektorého okna. Priam si viem predstaviť tie šfavnaté titulky na internete o dvadsaťšesťročnej žene, ktorá sa hrala na Spidermana.

Už-už siaham na zábradlie, keď sa mi pošmykne spotená dlaň a predlaktím narazím do tvrdého kovu. Mám však v sebe toľko adrenalínu, že by som v tejto chvíli necítila, ani keby mi trhali zub múdrosti bez anestézie.

Trvá niekoľko sekúnd, ktoré sa mi zdajú ako večnosť, kým zoskočím na náš balkón. Od úľavy sa mi zakrúti hlava. Pani Rehušová vyzerá, akoby ju obchádzal infarkt.

„Podarilo sa,“ ukloním sa ako akrobatka a široko sa na ňu usmejem, aby som ju upokojila.

Vzápätí sa ponáhľam otvoriť dvere a vpustiť Eli dovnútra. Prešmykne sa okolo mňa, schmatne slúchadlá a zatvorí sa v izbe.

Podakujem pani Rehušovej a zabuchnem. Až teraz mi dochádza, čo sa mohlo stať. Začínajú sa mi triasť ruky a nohy mám ako rôsol. Potrebovala by som s niekým hovoriť, no už som si zvykla, že s Eli to nepôjde. Tomáš sa mi doteraz neozval a okrem neho a zopár jeho kamarátov sa takmer s nikým nestretávam. Kým sa snažím upokojiť, v kuchyni sa zjaví sestra.

„Kedy bude večera?“ spýta sa, akoby sa nechumelilo.

„O chvíľku,“ odpoviem zachrípnuto. Prestanem sa ľutovať a zapnem fritézu, aby som spravila chrumkavé nugetky.

Kým večeríme, Eli mi rozpráva o svojom dni. Hneď po vysokej škole, ktorú vyštudovala diaľkovo, sa zamestnala v nadnárodnej softvérovej firme ako programátorka a testerka. Celé dni sa babre s aplikáciami a vychytáva aj tie najdrobnejšie muchy. Kráľovsky ju platia, pretože vďaka zmyslu pre detail a perfekcionizmu patrí k tým najlepším. Mama kedysi vravievala, že niekde jej Boh musel pridať, keď inde ubral. Kým v práci je dokonalá, spoločenské situácie jej veľmi nejdú.

Sledujem, ako zje päť nugetiek – nikdy nie viac ani menej – a za hrsť hranolčekov.

„Ako si sa mala ty?“ vysloví naučenú frázu.

„Celkom dobre,“ odpoviem ako obyčajne.

Prikývne, naloží riad do umývačky a opäť sa stratí v izbe. Stres z búrky ju vyčerpal, potrebuje byť sama.

Dážď bičuje okná, zatiaľ čo si pred spaním čítam pár riadkov z najnovšieho Dana Browna. Tesne predtým, než zhasnem lampičku, mi zazvoní telefón.

„Nazdar, zlato,“ pozdraví Tomáš veselo. V pozadí znie rocková hudba, vrava a smiech. „Ak chceš, dobehni za nami do baru,“ pozve ma. „Písala si, že máš chuť na drink.“

„Ale to bolo pred štyrmi hodinami,“ zívne si.

„Fakt?“ začuduje sa.

„Uhm,“ prikývne.

Tomáš je basgitarista. S kamarátmi si založili kapelu a väčšinu času trávia skúšaním. Alebo sedením na pive.

„Dnes som ti volala zo susedinho telefónu,“ povie mu.

„Aj som sa čudoval, kto ma tak súrne zháňa. Ale ja nikdy nezdviham neznámym číslam,“ odvetí takmer pyšne. „Čo si potrebovala?“

„S Eliškou sme sa vymkli. Nakoniec som musela preliezať cez balkón,“ prezradí mu.

Rozosmeje sa. „Ty si vždy poradíš.“ Vôbec ho nehne opýtať sa ma, ako sa cítim potom, čo som balansovala štyri poschodia nad betónovým chodníkom. „Musím už ísť, ale zajtrašok platí, však?“ Ich kapela má po prvý raz hrať mimo Bratislavy, bubeník im vybavil koncert kdesi v Trenčíne. „Zastavím sa po teba okolo štvrtej.“

„Jasné, budem ťa čakať,“ sľúbim mu. Obávam sa však, že ma už nepočul, pretože zložil skôr, než som dokončila vetu. Chvíľu pozerám do prázdna, potom sa otočím k stene. Uvažujem, či by Tomáša viac než môj akrobatický kúsok rozrušilo, keby vedel, že v skutočnosti ani zamak nerozoznám hard rock od heavy metalu.